

Republika Srbija
VRHOVNI SUD SRBIJE
U 3701/06
14.11.2007. godina
Beograd

U IME NARODA

Vrhovni sud Srbije u Beogradu, u veću sastavljenom od sudija: Olge Đuričić, predsednika veća, Obrada Andrića i Tomislava Medveda, članova veća, sa savetnikom Nadeždom Nikolić, kao zapisničarem, rešavajući u upravnom sporu po tužbi tužioca AA, koga zastupa AB, advokat, izjavljenoj protiv rešenja Ministarstva finansija, Poreske uprave, Regionalni centar iz Kragujevca broj 01-43102-1-00100/2006-3/1 od 17.1.2007 godine i broj 01-43102-1-00100/2006-3 od 25.5.2006. godine, u predmetu doprinosa, u nejavnoj sednici veća održanoj dana 14.11.2007. godine, doneo je

P R E S U D U

Tužba SE UVAŽAVA i PONIŠTAVAJU rešenja Ministarstva finansija, Poreske uprave, Regionalni centar iz Kragujevca broj 01-43102-1-00100/2006-3/1 od 17.1.2007 godine i broj 01-43102-1-00100/2006-3 od 25.5.2006. godine.

O b r a z l o ž e n j e

Osporenim rešenjem od 25.05.2006. godine, odbijena je žalba tužioca izjavljena protiv rešenja Ministarstva finansija - Poreske uprave - Filijale Aranđelovac br. 431-S5/3-16/05 od 31.12.2005. godine. Navedenim prvostepenim rešenjem utvrđeno je tužiocu kao osnivaču Stambene zadruge "BB" akontaciono zaduženje doprinosa za penzijsko i invalidsko osiguranje za period od 1.1.2005. godine do 31.12.2005. godine prema osnovicama doprinosa za penzijsko i invalidsko osiguranje bliže navedenim u dispozitivu rešenja tako da ukupno utvrđena obaveza za period od 1.1.2005. do 30.11.2005. godine iznosi 22.696,52 dinara, kako je to navedeno u stavu prvom dispozitiva rešenja. Stavom drugim dispozitiva utvrđeno je da mesečna akontaciona obaveza doprinosa za penzijsko i invalidsko osiguranje obračunata na osnovicu od 10.511,00 dinara iznosi 2.312,42 dinara. Dalje tužilac je dužan da osnovicu doprinosa za penzijsko i invalidsko osiguranje, kao i iznos obaveze za plaćanje iz stava drugog dispozitiva rešenja usklađuje kvartalno, prema podacima republičkog organa nadležnog za poslove statistike o kretanju zarade po zaposlenom u Republici u prethodnom kvartalu, s tim da je mesečnu akontaciju utvrđenu na način iz prethodnog stava dužan da plati u roku od 15 dana po isteku svakog meseca, a dospele neizmirene obaveze tužilac je dužan da plati u roku od 15 dana od dana dostavljanja ovog rešenja na uplatne račune bliže navedene u dispozitivu rešenja, pod pretnjom prinudnog izvršenja, kako je to navedeno u stavu trećem dispozitiva rešenja.

U tužbi tužilac osporava zakonitost rešenja tuženog organa i predlaže da se ono poništi. Smatra da je pogrešno utvrđena obaveza plaćanja doprinosa za penzijsko i invalidsko osiguranje s obzirom da je on samo jedan od članova zadruge koja je prestala sa radom 2002. godine, te da kao bivši član zadruge nije u obavezi da plaća navedene javne prihode.

Vrhovni sud je podnetu tužbu dostavio na odgovor tuženom organu, pa je tuženi organ obavestio sud da je izmenio osporeno rešenje novim rešenjem pod brojem 01-43102-1-00100/2006-3/1 od 17.1.2007. godine, kojim se, u stavu I dispozitiva menja osporeno rešenje i to pod tačkom 1. u pogledu lica koje donosi rešenje, tako što se u uvodu rešenja u prvoj rečenici, posle izraza Regionalni centar Kragujevac, dodaje izraz "i to direktor Regionalnog centra VV, na osnovu ovlašćenja ministra finansija Republike Srbije, rešenje 08 broj 112-01-1/46-2006 od 2.2.2006. godine" i pod tačkom 2. u oznaci ovlašćenog lica, koje potpisuje rešenja, tako što se kao potpisnik rešenja označava "direktor Regionalnog centra VV". U stavu II dispozitiva tog rešenja je navedeno da u ostalim delovima ostaje na snazi rešenje Ministarstva finansija - Poreske uprave, Regionalnog centra Kragujevac iz stava I dispozitiva, kojim je odbijena žalba tužioca izjavljena na rešenje Ministarstva finansija - Poreske uprave, Filijale Aranđelovac broj 431-S5/3-16/05 od 31.12.2005. godine.

Vrhovni sud Srbije je primerak novodonetog rešenja dostavio tužiocu da se izjasni da li je zadovoljan novodonetim rešenjem i da li tužbu proširuje na to rešenje, pa je tužilac dostavio izjavu primljenu kod ovog suda dana 9.11.2007. godine na osnovu koje izjavljuje da nije zadovoljan novodonetim rešenjem, te zato ostaje pri podnetoj tužbi u celini i predlaže da sud nastavi postupak po podnetoj tužbi.

Postupajući u granicama zahteva tužioca iz izjave o proširenju tužbe i na novodoneti akt, a imajući u vidu da su osporena rešenja doneta u istoj pravnoj stvari, Vrhovni sud Srbije je ocenio zakonitost oba rešenja tuženog organa i našao da je tužba tužioca osnovana.

Osporeno rešenje broj 01-43102-1-00100/2006-3/1 od 17.1.2007. godine tuženi organ je doneo primenom člana 154. Zakona o poreskom postupku i poreskoj administraciji («Službeni glasnik RS», br. 80/02...61/05) kojim je propisana mogućnost poništavanja i izmene poreskog rešenja u vezi sa upravni sporom. Ovom odredbom Zakona ovlašćeni poreski organ protiv čijeg je rešenja pokrenut upravni spor može da poništi rešenje, te da

Zakona ovlaštenim poreski organ, protiv kojeg je rešenja pokrenut upravni spor, može do okončanja spora da poništi ili izmeni svoje rešenje iz onih razloga iz kojih bi sud mogao da poništi rešenje i to samo ako se na taj način otklanja nepravilnost ili nezakonitost u postupku donošenja rešenja i ako se time poreski obveznik ne dovodi u nepovoljniji položaj.

U primeni ovog pravnog instituta tuženi organ je bio dužan da donese potpuno novi akt kojim će odlučiti o zahtevima tužbe, te u slučaju da ih uvaži iz razloga iz kojih bi sud mogao da poništi rešenje, da novim rešenjem zameni u celini rešenje koje je bilo predmet upravnog spora i konstatuje da se tim rešenjem zamenjuje prethodno doneto rešenje, i to u celini.

Međutim, tuženi organ je doneo rešenje kojim je izvršio samo izmene u uvodu rešenja i potpisu ovlašćenog lica i konstatovao da u ostalim delovima ostaje na snazi ranije doneto rešenje koje je tužbom osporeno, što je suprotno navedenoj odredbi Zakona i pravnoj prirodi instituta poništavanja i izmene poreskog rešenja u vezi sa upravnim sporom. Naime, zakonom je data mogućnost svojevrstne samokontrole upravnog akta od strane izdavaoca, koja se ne pokreće po službenoj dužnosti nego povodom tužbe ovlašćenog tužioca, i to tako što je pružena mogućnost poreskom organu da naknadno uspostavi zakonitost sopstvenog rada, izbegavajući sudske presude, i svoju raniju odluku zameni novom, različitom od prvobitne, s tim da nova odluka deluje ex tunc, brišući sve proizvedene pravne posledice ranije odluke.

Kako tuženi organ povodom upravnog spora nije doneo novo rešenje kojim je u celini izmenio osporeno rešenje, sa pravnim dejstvom od momenta donošenja osporenog rešenja, nego je izvršio samo delimičnu izmenu i ostavio na snazi osporeno rešenje u neizmenjenom delu, Vrhovni sud Srbije je našao da su donošenjem ovog rešenja povređena pravila poreskog postupka od bitnog uticaja na rešenje upravne stvari.

S obzirom da je poništio novodoneto rešenje iz navedenih razloga, Vrhovni sud Srbije je cenio zakonitost rešenja istog organa br. 01-43102-1-00100/2006-3 od 25.5.2006. godine, koje je ostalo na snazi, a doneto je u istoj pravnoj stvari. Pri tom je našao da su i donošenjem ovog rešenja povređena pravila upravnog postupka, jer je rešenje donelo Ministarstvo finansija Republike Srbije - Poreska uprava, Regionalni centar Kragujevac, a potpisao ga je samostalni izvršilac Žarko Savić, za koga se ne zna u kom svojstvu potpisuje rešenje.

Odredbom člana 165. stav 1. Zakona o poreskom postupku i poreskoj administraciji propisano je da po žalbama izjavljenim protiv prvostepenih rešenja donetih u poreskom postupku rešava ministar ili lice koje on ovlasti, a odredbom člana 160. stav 1. tačka 7. istog Zakona da Poreska uprava, kojom rukovodi direktor, odlučuje o žalbama izjavljenim protiv rešenja donetih u poreskom postupku. Odredbom člana 197. stav 1. Zakona o opštem upravnom postupku, koji se shodno primenjuje na osnovu odredbe člana 3. stav 2., Zakona o poreskom postupku i poreskoj administraciji, propisano je da uvod rešenja sadrži naziv organa koji donosi rešenje, odredbom člana 201. stav 1. istog Zakona da rešenje potpisuje službeno lice koje ga donosi, dok je odredbom člana 285. stav 2. ZUP-a, utvrđena obaveza organa da na pogodan način upozna stranke koja su lica ovlašćena za rešavanje u upravnim stvarima.

Kako osporeno rešenje nije potpisao direktor tuženog organa, već samostalni izvršilac, za koga, prema u stanju u spisima predmeta, nema dokaza da je ovlašćen da rešenje donese i potpiše u smislu navedenih zakonskih odredaba, pri čemu takvo ovlašćenje mora biti označeno u uvodu rešenja prema članu 197. stav 1. a u vezi člana 285. tačka 2. Zakona o opštem upravnom postupku, Vrhovni sud Srbije je našao da su, pri donošenju osporenog rešenja, učinjene bitne povrede pravila postupka koje je u ponovnom postupku potrebno otkloniti.

Sa iznetih razloga, Vrhovni sud Srbije je podnetu tužbu uvažio i poništio osporena rešenja, odlučujući kao u dispozitivu presude u smislu člana 38. stav 2. u vezi člana 41. stav 2. Zakona o upravnim sporovima, a u ponovnom postupku tuženi organ je vezan primedbama suda i pravnim shvatanjem iz ove presude u smislu člana 61. istog Zakona.

PRESUĐENO U VRHOVNOM SUDU SRBIJE U BEOGRADU

dana 14.11.2007. godine, U. 3701/06

Zapisničar, Predsednik veća-sudija,

Nadežda Nikolić, s.r. Olga Đuričić, s.r.

Za tačnost otp Ivanka

Upravitelj pisarnice

Mirjana Vojvodić

RS